

Člověk, i ten nejbídnější, má hodnotu Kristova života.

Drazí přátelé, žijeme v docela uspěchané době a máme pocit, že dny běží a člověk to nestíhá ani vnímat a ani se zastavit a zamyslet. V tomto tempu jsme dospěli i k dalšímu, a řekl bych velice významnému období v životě církve, a to je postní období. Je to jenom pouhých 40 dnů, které může každý z nás využít na to, aby se zastavil a pronikl do hloubky svého nitra. Mnozí přemýšlejí, jak prožívat období přípravy na Velikonoce. Možná by nebylo špatné jenom znovu oprášit evangelium a nahlédnout na doporučení Krista.

(Mt 6, 1-18)

Ježíš mluví o modlitbě, která má doprovázet život člověka a stát se jeho každodenní solí. Toto je čas na chvíle pro modlitbu. Najít si tu, která nejvíc odpovídá mně samotnému. Najít si hlavně čas a prostor ticha, abychom naslouchali tomu, co mi chce říct Bůh. Také je důležité pochopit smysl společné modlitby, a v postě je to hlavně pobožnost křížové cesty, kde prožíváme nanovo historický kontext událostí utrpení Krista, ale i s dosahem na náš konkrétní každodenní život. Jakoby Kristus nesl kříž našeho života společně s námi. Také je velice vhodné zhloubat se do Bible. Jaké by bylo krásné předsevzetí přečíst aspoň jedno evangelium a přemýšlet nad jeho poselstvím. Vždyť to je také modlitba v skrytosti, jenom já a Bůh.

Druhým pilířem našeho duchovního snažení je almužna, milodar. Tu každý hned myslí na hmotný dar chudým. Jistě i v naší farnosti bude probíhat akce postní almužny. Myslím, že mnohem víc je u nás chudých, kteří

potřebují naši lásku, úsměv a pochopení. Kolik je nemocných a starých, kteří jsou vděční za každou chvíličku, kterou s nimi strávíme, čas věnovaný v lásce. Nebudme jako apoštolové, kteří spí v Getsemanech ve chvíli, když Ježíš nejvíce potřeboval jejich podporu a společnost. Člověk v nesnázích se potřebuje sdílet a mít oporu v druhém a o svoje problémy i radosti se podělit.

Třetí možnost jak využít postní období na osobní posílení je tělesný půst. Samozřejmě tato prastará disciplína církve je limitovaná dnešní dobou, stářím a nemocemi. V minulosti byl tělesný půst hodně náročný, člověk nejedl nic živočišného původu. Mělo to samozřejmě i zdravotní význam a docházelo k celkové očistě organismu. Dnes je to jenom dobrovolná nabídka se zdůrazněním skutku kajícího v pátek. Skutečný půst je jenom na popeleční středu a Velký pátek. Pro nás dnes v době, kdy je spousta vegetariánů, nějak ten smysl půstu od jídla ztrácí svou váhu. Proto se člověk musí zamyslet, čeho by se měl zříknout, a tak posílit svou vůli. Je množství věcí a činností, které příliš zaměstnávají náš život a možná nás vzdalují od Boha a budování vlastní lidskosti. Zříct se něčeho

znamená najít znova sebe a svou životní cestu, dobrodružství s Bohem.

Drazí přátelé, je množství příležitostí, jak využít čas na prohloubení vztahu s Bohem a mezi sebou navzájem. Využijme tyto dny a vyberme si aspoň něco z bohaté nabídky duchovního života, abychom mohli v radosti oslavit živého Pána v jeho slávě.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list pro První neděli postní 2018

Drazí bratři a sestry,

z evangelia jsme slyšeli, že Duch vedl Ježíše na poušť. Vede Duch Svatý i nás? Kam nás chce Duch vést v postní době? Umíme ho slyšet? Jak je to s jeho vedením? Někteří lidé nepřemýšlejí o duchovních věcech, i když jsou křesťany. Možná se snaží být dobří a plnit povinnosti, ale zůstávají se svým životem sami. To je škoda. Jestli si nás Bůh tak zamiloval, že se kvůli nám stal člověkem a za nás umřel, abychom my mohli věčně žít, bylo by dobře přátelství s ním více rozvinout. Vnímat jeho přítomnost, být pozorný k jeho vedení, prožívat radost z jeho blízkosti a zakoušet dobrodružství společné cesty.

V době Velkého postu si obvykle dáváme nějaká předsevzetí, snažíme se o kající a dobré skutky, odnaučujeme se zlovykům či procvičujeme ctnosti. Naším cílem však není dokonalost podle nějakého daného vzoru, nýbrž splnění toho, co od nás Bůh očekává.

Každý jsme jiný a Bůh to ví. On jediný zná naši osobní cestu. Základní rysy toho, co od nás Bůh čeká, jsou pro všechny stejné. Všem dal pravidla svých přikázání, od všech čeká, že budou plnit své povinnosti jako členové rodiny či církve, povinnosti pracovní nebo občanské. Každému dal svědomí, abychom je poslouchali. Svědomí je přece Boží hlas v srdci člověka. Také andělu strážnému říkáme v modlitbě: na tvá vnuknutí pozor dávám. Ano, andělé jsou Božími posly, kteří připravují cestu pro Ducha Svatého, který pak působí v duši, když ona říká andělovi poselství jako Maria své ano. Jeho působením se i v nás stává Bůh novým způsobem přítomný, když žijeme Boží slovo. I světci nás učí, že přijímat a uskutečňovat podněty Ducha Svatého je nejlepší cestou k našemu posvěcení.

Čím začít? Uvěřit, že mě Bůh miluje a rozhodnout se nikdy mu neříkat NE. O některých věcech víme docela jasně, že je Bůh chce, či nechce. Odmítnout hřích a plnit povinnosti.

Když poslechneme v jasných věcech, můžeme počítat s tím, že nám Bůh ukáže další cestu.

Ne každý nápad je od Boha. Proto je třeba rozlišovat. K tomu použijeme jednoduchá pravidla: Protože Bůh si nikdy neprotiřečí, Duch Svatý od nás nemůže svým vnuknutím žádat něco, co by bylo proti Božímu slovu, učení církve či povinností našeho povolání.

Boží vnuknutí může zpočátku probouzet strach, ale když ho přijmeme, naplní nás pokojem a pocitem pokory. Některá vnuknutí nevyžadují žádné rozvažování, když vedou například k tomu, abychom věc, která je naší povinností, dělali pečlivě, s dobrým

úmyslem, z lásky. Pokud nás vnuknutí vede k něčemu nezvyklému, je třeba zvážit, jestli je to rozumné, jestli to neodporuje našim povinnostem, jestli se nám opravdu zdá, že jde o Ježíšův hlas, jestli v sobě cítíme pokoj, když s ním souhlasíme. Pokud jde o věci závažné, pak je třeba to vidět a vážit s někým jiným, například se zpovědníkem. Taková porada může nejen chránit před chybou, ale také vést k pokoře a pokoji duše.

Díky poslušnosti Bohu i v maličkých věcech můžeme na duchovní cestě udělat větší pokrok, než za léta úsilí, které jsme si stanovili sami. Věrnost malým věcem přitahuje velké. Když si však uvědomíme, že jsme nějaké vnuknutí Ducha zanedbali, není třeba klesat na mysl, ale pokorně odprosit Pána a prosit o víc věrnosti. Když se zdá, že jsou před námi těžké věci, na které nemáme dost sil, řekněme mu s jednoduchostí a důvěrou: Pane, já na to nemám, ale když to opravdu chceš, dej mi k tomu sílu a já jdu do toho.

Když máme mluvit, poprosme krátkou: Dej mi, Pane, svého Ducha. Mluv skrze mne ty, ať se ukáže tvá moudrost. Když nedokážeme někoho milovat: V této situaci, Pane, neumím milovat, ale ty to dokážeš. Já ti dám k dispozici své srdce a ty v něm miluj. Když přijde nějaký kříž: Pane, nikdo není větší odborníkem na nesení kříže, než ty. Nes ho se mnou.

Abychom lépe vnímali Boží blízkost během dne, je třeba si udělat každý den chvíli na důvěrné setkání s ním v modlitbě. Vejít do hlubiny svého srdce a tam se s ním setkat. Tak se ztišit a zmlknout, abychom mohli slyšet jeho hlas. Vychutnat jeho blízkost a přátelství.

Najít odvahu lišit se od světa a být v postoji lásky. Když se někdy zdá, že je Bůh daleko, že ho neslyšíme, ba ani on nás neslyší, udělejme nezištný dobrý skutek. Protože on je Lásky, není možné, aby nebyl v nás, když milujeme.

Drazí přátelé,

vstupme do postní doby jako do školy. Udělejme si tentokrát kurz přátelství s Bohem a nechejme se vést Božím Duchem. Buďme si navzájem dobrými spolužáky a povzbuzujme se, pomáhejme si, sdělujme si své zkušenosti. Ručím Vám, že pro všechny, kteří to vezmou vážně, bude tato postní doba božským dobrodružstvím a skvělou přípravou na Velikonoce, na nový objev Zmrtvýchvstání.

K tomu všem ze srdce žehná

arcibiskup Jan

List arcibiskupa věřícím

Drazí bratři a sestry,

v minulých dnech proběhl v naší arcidiecézi už 19. ročník Tříkrálové sbírky, do něhož se zapojily tisíce koledníků. Mám radost, že přibývá ochotných koledníků i štědrých dárců. Proto upřímně děkuji všem, kteří se do tohoto díla evangelizace a lásky zapojili.

Jsem opravdu vděčný za ochotu tolika lidí roznášet mezi lidi vánoční radost z Boha, který se kvůli nám stal člověkem. Mám radost, že svým koledováním vydávají svědectví lásky a svou službou dávají mnoha lidem příležitost podílet se na službě potřebným. Upřímně děkuji také všem dárcům.

Obracím se na Vás ve dnech, kdy se mohou hlásit do kněžského semináře kandidáti, kteří v sobě pocítili povolání ke kněžství a rozhodli se za svým povoláním jít. Každého z Vás prosím o modlitbu za kněžská povolání,

- aby milostivý Bůh byl ve své štědrosti velkorysý a dar povolání udělil mnoha mladým mužům,
- aby povolání byli odvážní a ochotní dát se do služby a vydat se na cestu,
- aby rodiny měly dost dětí, z nichž by Bůh mohl některé povolat,
- aby rodiče dětem na cestě kněžství nebránili, ale podporovali je,

– aby farní společenství kněze přijímala, a tak jim pomáhala, aby se na kněžskou službu mladí lidé mohli těšit.

Obracím se na Vás, mladí muži. Nečekejte, že Vás Pán bude o povolání přesvědčovat.

On třeba zve jenom tím, že Vám někdy vnukl myšlenku uvažovat o kněžství. Pak záleží na Vaší odvaze rozhodnout se a chtít se vydat na cestu služby Bohu a lidem. Z vlastní zkušenosti Vás mohu ujistit, že těm, kteří povolání přijmou, Bůh připravil mnoho dobrodružství i pokladů, které si ani neumějí představit, i když od nich žádá i různá odříkání.

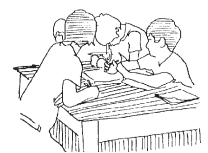
Bůh sám si člověka formuje a pomáhá mu vyrůst. I když je to někdy hodně náročné, nikdy jsem svého rozhodnutí nelitoval. Naši velkorysost Bůh odměňuje mnohonásobně.

Pokud se rozhodnete a máte maturitu, nebo budete letos maturovat, obraťte se na svého kněze, který Vám pomůže při rozhodování a podá potřebné informace ohledně přihlášky.

Přihlášky musí být odevzdány do konce března 2018.

Každému z Vás ze srdce žehná a také o modlitbu prosí

arcibiskup Jan

Poslední host

V ráji pořádali největší hostinu všech časů. Všichni svatí měli svá místa uvedená na zlatých pozvánkách. Na slavnostní otevření Nového nebe a Nové země přišli opravdu všichni do jednoho. Na tu chvíli se čekalo celá staletí. Vůně pronikající z andělských kuchyní byly jemné, lahodné a lákavé. Dokonce i svatí poustevníci očekávali zahájení s určitou netrpělivostí, ačkoli dělali jako by nic. Ale Ježíš v čele stolu stále nedával žádný pokyn. Všichni na něj v naprostém tichu čekali. Na co ale Ježíš čekal? Proč nezačínal? Najednou se otevřela zlatá brána, i když vypadala, že už je navždy zavřená, a dovnitř vešel váhavým krokem muž starodávného a posmutnělého vzezření. Ježíš se rozzářil, rozpráhl ruce a běžel toho muže obejmout. Zvolal: „Jidáš, příteli, čekali jsme už jen na tebe!“

„MILOSRDENSTVÍ CHCI, A NE OBĚŤ“ (Mt 9,13)

Začíná postní doba a s ní Boží nabídka prožít čtyřicet dní v duchu střídmosti a ztišení, pozastavit se v zajetých kolejkách a popřemýšlet nad svými cestami. Jde o to, abychom se v tomto období přiblížili Ježíši Kristu a lidem skrze skutky milosrdenství. Boží milosrdenství proměňuje srdce člověka, dává mu zakusit věrnou lásku a uschopňuje nás k milosrdenství. Je stále novým zázrakem, že Boží milosrdenství může vyzařovat do života každého z nás, motivovat nás k lásce k bližnímu. Postní doba, a to platilo nejen v roce Božího milosrdenství, nás vede, abychom naslouchali Božímu slovu, a konali skutky milosrdenství, vyšli ze svého soustředění se na sebe. Boží slovo říká: „Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili!“ (Mt 25,40). Skrze skutky tělesného milosrdenství se dotýkáme Kristova těla v bratřích a sestřích, kteří potřebují naši pomoc, abychom jim dávali najíst, oblékali je, ubytovali je a navštěvovali. Stejně důležité jsou skutky duchovního milosrdenství – radit, vyučovat, odpouštět, napomínat, modlit se. Tělesné a duchovní skutky nelze oddělovat, patří k sobě. Uvědomujeme si, že i my jsme slabí a hříšní, ale přesto jsme milováni Ježíšem, který je Bůh a z lásky k nám se stal člověkem, zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Pouze ve velikosti této lásky se nachází odpověď na žízeň po nekonečném štěstí a lásce, o níž si člověk klamně myslí, že ji může utišit věděním, mocí a vlastněním.

Dnešní situace ve světě je silnou výzvou k probuzení křesťanů, kteří nedostali za úkol bát se, ale jít do světa a hlásat Ježíšovo evangelium, získávat za učedníky všechny národy, křtít je a učit je zachovávat všechno, co jim Ježíš přikázal. Jen z toho může vyrůst skutečná křesťanská kultura. Budou-li křesťané svůj úkol plnit, poznají Ježíše jako Pána a Spasitele, a že Ježíš je s námi až do konce světa a budou mít účast na jeho vítězství. Tato situace je především zkouškou víry a správnou orientaci najdeme jen v evangeliu, které říká: „*Nebojte se, já jsem přemohl svět!*“ A jinde říká: „*Milujte i své nepřátele a dělejte dobře těm, kteří vás nenávidí!*“ My se nemáme bát, ale žít ve víře, to znamená v důvěře v Boha. Víra znamená celým svým životem děkovat za to, že za náš život vděčíme Ježíši Kristu. Vděčíme mu za život proto, že ON se vzdal svého života kvůli mému, nemohu tento dík ani vyslovit jinak než celým svým životem. To znamená v pokoře přemýšlet o Božím slově, které je plné života a síly, a je ostřejší než dvojsečný meč, neboť dává pravou radost a přináší naději, která není z tohoto světa. Poslouchejme, co nám říká Boží slovo.

Ježíš řekl všem: „*Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej. Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život? (Mk 8,34-36).* Co to znamená nést kříž? To neznamená, že si uděláme kříž a necháme se na něj přibít. Nést každodenně svůj kříž znamená, přijmout své každodenní povinnosti, starosti, povolání a konat je s láskou. Přijmout kříž také znamená přijmout své bolesti, problémy, omezení, někdy svou nemoc a nemohoucnost. Někdy nám ten náš kříž připadá hodně těžký, že jej ani nemůžeme unést. Proto máme prosit o sílu a pomoc Boží. Vždyť i Ježíš, jak píše evangelisté, prosil o sílu: „*Otče, chceš-li, odejmi ode mne tento kalich, ale ne má vůle, nýbrž tvá vůle se staň.*“ Tu se mu zjevil anděl z nebe a dodával mu síly. Ježíš v úzkostech zápasil

a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve. (Lk 22,42-44) Ježíš prošel křížovou cestou, nechal se za nás ukřižovat, a proto mu není lhostejné ani naše utrpení. On nám neslabil život bez těžkostí, ale slíbil nám, že bude ve všem s námi. Jde o to, abychom ho pozvali do všeho našeho konání.

„Neste břemena jedni druhým.“ Toto přikázání naplníme, když si uvědomíme, že i my sami můžeme někomu pomoci, můžeme pomoci někomu v nouzi, nebo mu poskytnout pomoc. Někdy to mohou být i malé věci, ale konané s láskou, a ty dovedou potěšit. Můj úsměv, vděčnost, drobná pomoc, dobré slovo, rada a podobně. Každý z nás už možná byl nemocný a není to příjemná zkušenost. Možná i nás trápí bolesti, ale mnohdy nejvíce tíží smůla a opuštěnost. My můžeme nemocného nebo opuštěného navštívit a potěšit ho v jeho trápení.

V Ježíšově době byli nemocní pokládáni za ty, kteří zhrěšili a jsou trestáni Bohem. Bůh netrestá člověka, Bůh miluje všechny lidi, proto se Ježíš dotýká nemocných a uzdravuje je, osvobozuje ty, kteří jsou spoutáni zlými duchy. Takovou duchovní nemocí je také hřích a Bůh nám chce odpustit, chce nás uzdravit. Tím velkým darem je pro nás svátost smíření. Bůh chce, abychom si své hříchy přiznali a vyznali se z nich, aby nám mohl odpustit a uzdravit nás. Papež František říká: „Bůh se nikdy neunaví v odpouštění.“ Ježíš má moc odpouštět hříchy a uzdravování je jen potvrzení této moci. Bohu více záleží na našem duchovním zdraví než na tělesném. Čtyři, kteří nesli ochrnutého, hledají způsob, jak ho dostat před Ježíše. Ježíš viděl jejich víru a uzdravil ho. Co to znamená přinášet druhého před Ježíše? Znamená to přinášet ho v modlitbách před Ježíšem. Když se s láskou modlíme za druhé, Ježíš s láskou vyslyší naše modlitby a uzdravuje. Naší službou druhým může být i modlitba za ně.

Naším rozhovorem s Bohem je modlitba. Modlitba spojuje a v modlitbě nezůstáváme sami. Boží slovo je jisté, držíme se Božího slova, držíme se Ježíše. Poslouchejme, co říká Boží slovo. Ježíš Kristus je věrný, snažme se i my být věrní. „Hledejme nejprve Boží království a spravedlnost – a všechno ostatní nám bude přidáno.“ Takový životní program nás osvobozuje od strachu a úzkosti, osvobozuje nás k naději. Nejsme sami, jsme ve službách Božích a nic, co je vykonáno v pravdě a lásce, se neztratí. Právě proto nakonec pravda a láska zvítězí nad lží a nenávistí.

Chceme slyšet Boží hlas, ale často je naše srdce zatvrzelé. Pane, dej, abychom slyšeli tvůj hlas a nezatvrzovali své srdce. Otevřeme naplno své srdce, abychom slyšeli Boží hlas. Bůh miluje člověka, nejen otvírá svou náruč, vidí zraněného člověka a bere ho na svá ramena. Otevřeme se Božím milosrdenství a nechme se milovat Bohem. Naplněním zákona je láska a my můžeme mnohdy podat svou ruku a nabídnout pomoc. Pán nás posílí, abychom dokázali vztáhnout ruku k těm, kteří potřebují naši pomoc.

L.Dulíková

To zásadní

Byl krásný den a v parku na lavičce seděla mladá žena. Nedaleko si hrály její dvě děti a ona si se zjevným zájmem četla tlustou knihu. Zvedla jen tu a tam oči, aby se podívala na děti a usmála se na ně. Protože i ony si jí očima hlídaly. Na vedlejší lavičce pokuřoval elegantní pán a zrudněle ženu pozoroval. Jen tak se zeptal: „Co to čtete tak zajímavého?“ „Bibli, Boží slovo.“ Pán nasadil skeptický výraz a tónem pyšné nadřazenosti opáčil: „Boží slovo? Kdo vám to, prosím vás, řekl?“ „Vždyť je to jasné!“ odpověděla prostě ona žena a usmála se povzbudivě na děti, které v přítomnosti neznámého člověka znejistily. „Tak Boží slovo, říkáte? A jak to víte?“ Žena se podívala vzhůru a klidně odpověděla: „Jak víte, že je na nebi slunce?“ „To mi přijde prosté: všechno zahřívá a osvětluje.“ „No vidíte!“ pokračovala žena s radostným světýlkem v očích: „Slova z této knihy zahřívají a osvětlují můj život. Takový vliv má Boží slovo.“

Ježíš – žrout a pijan

Ježíš přijímá často pozvání k jídlu. Když vyzval celníka Léviho k následování, ten mu „ve svém domě připravil velikou hostinu. Bylo tam velké množství celníků a jiných, kteří s ním stolovali. Ale farizeové a jejich zákoníci reptali a řekli jeho učedníkům: Jak to, že jíte s celníky a hříšníky?“ (Lk 5, 29n)

Lukáš nám opakovaně vypráví o svátečních hostinách, jichž se Ježíš účastnil. Pozvání ke stolu přijímal od celníků a hříšníků, od farizeů i svých přátel. Farizeové se pohoršují především nad tím, že jí s celníky a hříšníky. Jan Křtitel, na jehož učení Ježíš navázal, byl jeho naprosto odlišným životním stylem zmaten.

Byl příkladem všech asketů, *Byl oděn velbloudí srstí, měl kožený pás kolem boků a jedl kobylky a med divokých včel* (Mk 1, 6). Jan Ježíše pokřtil a zjevně v něm viděl svého možného pokračovatele. Po svém uvěznění však přesto zapochyboval o něm i o jeho slovech, protože ta se od jeho vlastních značně lišila. Ježíš nezvěstoval soud, nýbrž blízký příchod Království a přítomnost milosrdného a dobrovitivého Boha. Zvěstovatel tohoto mírného Božího obrazu ale konal podivuhodné věci. Všude šla zvěst o jeho uzdravování nemocných, a proto k němu Jan poslal poselstvo s otázkou: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ (Mt 11, 3).

V odpovědi je Pán odkázal na to, co mohli sami vidět. Na sebe si nárokoval splnění zaslíbení Izaiáše: „Jděte, zvěstujte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí (Iz 26, 19), chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluchí slyší (Iz 35, 5n), mrtví vstávají (Iz 26, 19), chudým se zvěstuje evangelium (Iz 61, 1). A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“ (Mt 11, 4-6).

Když se poslové vrátili, Ježíš se s Janem srovnal: „Přišel Jan, nejedl a nepil – a říkají: Je posedlý. Přišel Syn člověka, jí a pije – a říkají: Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků! Ale moudrost je ospravedlněna svými skutky“ (Mt 11, 18n). Jan ani Ježíš nejsou lidem po chuti. Znejistění, které přináší Jan, odmítají tvrzením, že je posedlý démonem. Domnívají se, že taková tvrdost v životním způsobu může pramenit jen z ďábelské posedlosti. Ježíš, který neprojevuje žádné známky Janovy askeze, ale zcela normálně jí a pije, je naopak nazýván žroutem a pijanem. Vyčítají mu jeho životní styl jako příliš laxní. Jestliže usedá ke stolu s hříšníky a celníky, nemůže to být žádný prorok! Farizeové se nad touto jeho vnitřní svobodou pohoršují. Zřejmě tím vyplouvají na povrch jejich stinné stránky. Prikázání totiž neplní z čistě lásky k Bohu, nýbrž proto, aby stoupli v očích druhých. Ježíš odhaluje jejich nevědomé motivy. Bůh je dobrovitý ke všem a smilovává se i nad hříšníky. Pán nevykázal od svého stolu nikoho: jedl s farizeji, ale – a to bylo v tehdejší prostředí zbožnosti naprosto nové – vyhledával právě ty nejpohrdanější. Hříšníky nebyli v tehdejší židovství jenom ti, kteří přestoupili

Boží přikázání a žili nemorálním životem, ale farizeové pokládali za hříšné i ty, kteří vykonávali povolání zaznamenané na listině nespočetných činností. Hříšníky se automaticky stávali „hráči v kostky, handlíři, pořadatelé holubích závodů, ale dále též pastýři, celníci, výběrčí daní, svářeči, tkalci, střihači, ti, kdo pouštějí žilou, lazebníci, koželužové, a dokonce i lékaři, plavci, povozníci, vůdci karavan a řezníci“ (Grundmann). Ježíš však nevykloučoval z Božího království nikoho kvůli povolání nebo způsobu života, ale zvěstoval všem radostnou zvěst blížícího se nebeského království. To však vyžaduje ode všech obrácení a změnu smýšlení.

Syn člověka nepotřeboval dokazovat svou spiritualitu radikální askezí. Byl svobodný v jídle i v postu. Půst neodmítal, pouze žádal, aby se člověk postil neokázale. Byl svobodný v hodování s těmi, kteří neodpovídali dobovým normám zbožnosti. Také v tom objevují Boží tajemství v Ježíšově osobě. Protože vyšel od Boha, mohl se beze strachu setkávat s těmi, jimiž ostatní pohrdali coby hříšníky. Protože byl vnitřně jasný, neměl zapotřebí držet si od těla ty, kteří jasní nebyli. Setkání s těmi, kteří nesplňovali všechna pravidla obřadní čistoty, ho neznečišťovalo: jeho čistota plynula z jeho pevného pouta s Bohem. V jeho jednání není ani stopy po strachu; nebál se závislosti na jídle a pití, tím méně na lidech, s nimiž se setkával. Byl tak pevně zakotven sám v sobě, že ho kontakt s druhými nemohl vyvést z rovnováhy. Nebál se však ani mínění druhých: byl oproštěn od jakékoli touhy po uznání a potvrzení ze strany nositelů náboženské autority nebo vlivných kruhů tehdejší společnosti. Protože byl pevně zakotven v Bohu, mohl svobodně konat to, co považoval za správné.

Uvědomme si, jak jíme a pijeme. Dokážeme pokrm skutečně vychutnávat, nebo všechno jen zhltneme? Přehlušíme jídlem a pitím hněv, frustraci a zkušenost nedostatku? Pokusme se dnes jíst vědomě pomalu, vychutnat si každé sousto a vnímat v něm Boží dobrotu i lidské přátelství. Dokážeme se postit i vychutnávat dobré věci? Odříkáme-li si a postíme-li se, jakým způsobem pak smýšlíme a hovoříme o těch, kteří tak nečiní a neodpovídají našim normám? Hlásí se v takovém případě o slovo naše potlačené potřeby a přání? Prohlédneme si podobiznu Jana XXIII. Také to nebyl žádný asketa, a přesto z něho zářila taková dobrota a jemnost, že proměnila celou církev a svět. Pochopil totiž z Ježíše něco podstatného.

Anselm Grün 50x Ježíš

Ve stylu svatého Josefa

Postní doba nás různými způsoby zve k otevření se pro přijetí Božích hodnot. Oslovuje nás, abychom se oprostili od hluku světa a naučili se hledět do svého nitra.

Ne náhodou nám církev klade před náš duchovní zrak postavu svatého Josefa. Muže, který žil z víry a který se rukama dotýkal vtěleného tajemství (srov. 1 Jan 1, 1). Svým nevtíravým způsobem je pro nás zářným příkladem následování Ježíše Krista.

Svatý Josef přijal Boha za jediný ukazatel cesty svého života. Nechal se jím vést i tehdy, když vůbec nechápal, oč jde. Z tichého, skromného a jistě i pokorného života, který chtěl vést, byl stržen do dobrodružství Boha s lidmi – do bezprostředního setkání s tajemstvím Vtělení.

Přijímá za svůj úděl být snoubence, která pokorně vyznala: „Jsem služebnice Páně...“ (Lk 1, 38), stále po boku. I pro něj platí absolutní ochota k Boží spolupráci. I on jako Izaiáš nebo Samuel ve chvíli, kdy ho Bůh volá, odpovídá: „Zde jsem, pošli mě!“ (Iz 6, 8). „Tady jsem, volal jsi mě?“ (1 Sam 3, 8n). To je pohotová odpověď,

kteřá potom určuje celý jeho život.

Josef zemřel dřív, než mohl zažít, jak Ježíš veřejně hlásá své poselství. Vše zůstalo – celé utrpení a naděje – skryto v tichu. Josefův život není seberealizací podle světské moudrosti, nýbrž „sebezničením“.

Josef, „muž spravedlivý“, si svůj život nenechal pro sebe, on ho daroval. Neuskutečnil žádný plán v rozporu s Božím plánem, odevzdal se do rukou Božích. Odevzdal svou vlastní vůli do vůle Druhého – do vůle Boha. A právě ztrátou, darováním svého „já“, nachází sám sebe, získává. A tak Josef, sebe ztrácející, sebe se zřikající, nám ukazuje cestu věrnosti, předjímá cestu zmrtvýchvstání a života. V čem si z jeho osobnosti můžeme vzít příklad? Přejmenším v tom, že nebudeme odmítat cestu kříže a Boží plán.

Viliam Judák

Postní a velikonoční zamyšlení

Oslava

Slavný den prvního svatého přijímání. Farní kostel je vyzdobený. Děti, rodiče a katecheti netrpělivě čekají, až začne mše svatá. Panuje lehká nervozita. Pět minut před začátkem slavnostního procesí od hlavních dveří kostela si jedna katechetka s nelibostí všimne, že jedno z dětí, které mají jít k prvnímu svatému přijímání, chybí. Popadne horečně mobil a volá rodičům chybějícího dítěte. „Děje se něco?“ ptá se ustarané. „Čekáme na vaše dítě, abychom mohli začít!“ Matka v telefonu pobouřeně odpoví: „Cože? Čekáte na nás se mší? Ale my přece dneska na mši nemáme čas jít, vždyť slavíme první svaté přijímání!“

Pilátova žena

Třebaže jedno německé přísloví říká, že sny jsou jako pěna, o snu ženy Piláta Pontského můžeme předpokládat, že to přelud nebyl. Naléhavě vzkazuje manželovi: „Nic neměj s tím spravedlivým! Kvůli němu jsem dnes ve snu mnoho vytrpěla“ (Mt 27, 19).

Taková námitka byla tehdy neslýchaná a odvážná. Žena jejím vyřčením riskovala svou hlavu. Pilát se však nad tímto sdělením zamýšlí, probouzí se v něm nejistota a otvírá se řada otázek. Slepá nenávisť žalobců v něm ještě posiluje vůli ke hledání kompromisu.

Pilátova žena bere sen vážně. Vůči svému manželovi určitě jedná promyšleně. Ví ale, za koho se zasazuje? Zakusila Ježíšovu dobrotivost a lidumilnost? Znalá jeho poselství? Dozvěděla se radostnou zvěst, že jde o vnitřní smýšlení člověka, o čistotu srdce před Bohem? Pocítila, že dochází k jakémusi přelomu? Postflehla, že je to začátek nové doby?

Žena svého muže dobře zná. Ví i to, že na něj Židé nastraží kdejakou možnou past. Zážitek ze snu připravuje této ženě hodiny úzkosti. Stává se svědkyní výkřiků zmanipulované lidské masy:

„Buď on, nebo tvé přátelství s císařem!“
Teď se Pilát ocitá před rozhodnutím. Ztráta císařovy přízně se rovná ortelu smrti. Proti volání „Ukřižuj ho!“ zní hlas jeho ženy: „Dej od něho ruce pryč! Je nevinný!“

Pilátova žena je pohanka – a přesto se přimlouvá za Krista. Staví se tak do jedné řady s centuriem v Kafarnau a se setníkem pod křížem. Tito lidé poznávají Ježíše a vydávají o něm svědectví, zatímco ti zdánlivě zbožní – jeho soukmenovci – ho odvrhují. I v dnešní době existují lidé, které nepočítáme mezi zbožné, ale kteří přesto mají jemný cit pro Boha. I oni dnes, právě tak jako tehdy pohané, zahanbují „spravedlivě“ tím, jak poznávají Boha a vydávají svědectví o Boží přítomnosti.

Viliam Judák
Postní a velikonoční zamyšlení

Příprava na Velikonoce

Jistě nelze nikomu zazlívát, pokud má raději atmosféru masopustu nebo velikonočních veselí než tíživou náladu půstu či Svatého týdne. Je možné, že příprava na Velikonoce „zadržává“ i proto, že „svět supermanů“ těžko snáší „bezmocného Boha“? A nebo je to tím, že jsme už k tajemství Velikonoc a k událostem, které jim předcházely, zcela ztratili vztah? Kdo vlastně ještě dnes mluví o tom, že být křesťanem pokládá za velké štěstí?

Obecně to má asi určitou souvislost s celkovou atmosférou naší doby. Odmítáme to, co je tradiční, protože se nám to zdá nemoderní. Proč se trápit chmurnými a těžkými otázkami, když současný trend „užívání si“ je pro naše smysly lákavější, barevnější a pestřejší než hluboká sebereflexe a život podle důsledků z ní vyvozených? Je to však skutečně čestné?

Události období přípravy na Velikonoce nám chtějí nenuceným způsobem nabídnout Boží pozvání. Nechme se povzbudit myšlenkami prostého kněze – svatého faráře z Arsu. Hovoří o důvodech, proč nemáme utíkat před událostmi Svatého týdne: „Kříž je nejučenější knihou na světě, která nás vede k samému základu naší víry, a ta nám říká: „Když stojíš před něčím temným, když tě trápí vlastní já, když sténáš pod tíhou vnitřní prázdnoty, když stojíš před zdánlivě neřešitelnými těžkostmi, když tě trápí rozchod, zklamání, nevěra a nebo nepravost, když tě tíží něco zlého nebo těžká vina, vždy stojíš před něčím, co už dávno vzal na sebe – nesl a proměnil – Ježíš svým křížem. Ať tě cokoli tlačí k zemi, vždy tě obklopuje věčná láska... Proto při pohledu na kříž nemusíš nic tajit, nic skrývat, nic zkrášlovat a za nic ve svém životě se nemusíš stydět. Musíš mít jen jedno: bezpodmínečnou důvěru, jejíž pomocí vložíš svoje malé, ubohé, zranitelné „já“ do velkého „ty“ Ježíše Krista, který byl za tebe ukřižován. V okamžiku, kdy přestaneš říkat „já“ a řekneš mu „ty“, přestane tě tvůj kříž tížit.“

Viliam Judák
Postní a velikonoční zamyšlení

Modlitba

Pane můj a Bože můj, pevně věřím, že se s láskou staráš o všechny, kteří v tebe doufají, a že nic nemůže chybět tomu, kdo všechno očekává od tebe. Proto jsem se rozhodl žít nyní bez jakékoli obavy a svěřit všechny svoje starosti tobě. Lidé by mě mohli zbavit všeho, co mám – i mé cti. Nemoc by mě mohla obrátit o sílu a tím i o možnost sloužit ti. Pádem do hříchu bych dokonce mohl ztratit tvoji milost. Ale nikdy, nikdy neztratím důvěru v tebe. Zachovám si ji až do posledního okamžiku svého života a Zlému – navzdory všemu jeho úsilí – se nikdy nepodaří mi ji vyrvat.

Jiní se mohou spoléhat na čistotu svého života, na své přísné pokání, na množství svých dobrých skutků, či na vroucnost svých modliteb. Pokud jde o mě, všechna moje důvěra spočívá v tobě, ve ztělesněné důvěře, v důvěře, která ještě nikoho nezklamala. Mám úplnou jistotu, že budu na věky šťastný, neboť pevně důvěřuji, že se tak stane, protože mým štěstím jsi jedině Ty.

Přestože mám smutnou zkušenost se svou slabostí a nestálostí a vím, jak silná pokušení mohou vzniknout i proti nejsilnějším ctnostem, nic mě nedokáže znepokojit, pokud si zachovám pevnou důvěru v tebe. Ty mě budeš chránit před každým neštěstím. Budu si jistý, že můžu nadále doufat v tebe, protože doufám stále v tu stejnou, neměnnou naději. Nakonec, můj Bože, cítím, že moje důvěra v tebe nikdy nebude dost velká a že od tebe dostanu vždy víc, než budu doufat. A doufám, Pane, že mě podržíš i ve chvílích slabosti, že mi pomůžeš odrazit i ty nejsilnější útoky, že díky tobě zvítězím svou rozvážností nad svými nejobávanějšími nepřáteli.

Opravdu věřím, že mě budeš mít stále rád a že i já tě budu mít také rád na věky. A když toužím po tom, abys mi dal důvěru v nejvyšší míře, doufám v tebe, můj Stvořiteli, skrze tebe samého – nyní i na věky. Amen.

Jozef Šuppa
Vyznat se sám v sobě

Vrzení

Svatá Terezie od Ježíše se v klášteře denně učila růst ve své vnitřní vyrovnanosti a spiritualitě skrze zkoušky, jimiž proplouvala jako plachetnice hnaná bouří. O nesnesitelném vrzení jedné sestry, která se jednoho večera při modlitbě vrtěla v kapli hned za ní, napsala Terezie: „Snažila jsem se spojit s Bohem, zapomenout na ten drobný zvuk. Všechno marno, pot ze mě jen lil.“ Nic nepomáhalo. „Tak jsem se snažila ten nepřijemný zvuk milovat; místo toho, co bych se ho snažila neslyšet (což bylo nemožné), dbala jsem na to, abych ho dobře poslouchala, jako by to byl krásný koncert. Po celou modlitbu jsem tento koncert nabízela Ježíši.“

Pravá podstata postu není ve zdrženlivosti od pokrmů, ale od hříchů.

sv. Jan Zlatoústý

Kdo se postí, něco si odřiká, je buď tlustý, nebo šetrí, nebo je příliš zbožný. Takto zjednodušeně se dívají na půst lidé dnešní doby. Smysl oběti, postu spočívá podle této domněnky ve zřeknutí se radostí tohoto světa. Ve skutečnosti ale bez postu nemůžeme správně vychutnat žádnou světskou radost. Jen z těch věcí mohou mít radost, jen z těch věcí se mohou opravdově těšit, na nichž jsem nezávislý. Sklenička vína ve vhodnou dobu mezi přáteli udělá radost. Kdo však bez alkoholu už nedokáže žít, ten musí pít, i když z toho nemá vůbec radost. Už není svým pánem, nýbrž otrokem své pijácké vášně. To platí o všem, co člověk dělá nebo užívá. Kdo přijde z práce domů, zapne televizi a vypne ji teprve, až jde spát, kdo ji má jako nezbytnou kulisu svého domácího prostředí, tomu ani ten nejlepší televizní pořad neudělá opravdovou radost. Takový člověk je naopak zcela bezmocný a nešťastný, když televize jednoho dne přestane hrát. A tak bychom mohli pokračovat. V prvním listě Korintánům najdeme větu: „Všechno je mi dovoleno, ale ničím se nesmím nechat spoutat“ (1 Kor 6, 12). Když se postíme, činíme se nezávislími na věcech tohoto světa. Nečiníme tak proto, že jimi pohrdáme, nýbrž právě proto, abychom si udrželi nezkalenou radost z jejich užívání. Kdybychom v klidu uvážili, kolik věcí nám už nedělá radost, tak zpozorujeme, jak dobře by nám udělalo cvičit se v opravdovém postu. Ten nám chce ukázat, co přináší člověku opravdovou radost ze života: není to možnost za každou cenu všeho užívat, nýbrž právě nezávislost na věcech, které mohou, ale také nemusí mít.

Jeden příklad odjinud. Víte, jak černoští domorodci chytají opice? Velmi důvtipně. Ke stromu přivážou kožený pytlík s rýží, oblíbenou potravou opic. Otvor pytlíku je tak úzký, že jím projde jen otevřená dlaň opice. Ta když ucítí, že je v pytlíku rýže, nabere do dlaně co nejvíce. Ale následuje zrada: sevřená dlaň s rýží neprojde úzkým otvorem! V té chvíli se objeví dosud skrytý domorodec. Opice piští, skáče, snaží se osvobodit, ale marně. A přece stačilo jedno: otevřít dlaň a pustit rýži. Otevřená dlaň by otvorem snadno prošla.

Možná právě to je jedna z hlavních příčin našich životních trampot: držíme se křečovitě něčeho, bez čeho zdánlivě nemůžeme být a žít. A to nás drží v pasti. Začínáme naříkat, stěžovat si, proklínat. A přitom by stačilo jedině: něco pustit!

*Prokop Siostrzonek
Ranni zamyšlení*

Almužna

Někteří říkají: „Použijte to na špatné věci.“

Ať to použijte, jak chcete.

Chudák bude souzen za to, co udělal s vaší almužnou, a vy budete souzeni za almužnu, kterou jste mohli dát, a nedali jste.

sv. Jan Maria Vianney

Nad tímto citátem se v mnohém z nás asi zvedá protest. Známe přece všichni spoustu případů, kdy žebráci, pouze zdánlivě chudí, zneužívají lidské dobroty nebo naivity, zvláště ve velkých městech. Nejvíce by o tom mohli vyprávět faráři

a řeholníci, jimž denně zvoní u dveří několik lidí, kterým údajně ujel vlak a nemají na jízdenku atp.

Zároveň ale dobře víme, že ne všichni žebráci jsou alkoholici a podvodníci, ne všichni bezdomovci jsou bez domova, prostě proto, že jim to tak vyhovuje, a ne všichni nezaměstnaní jsou nezaměstnaní jenom proto, že jsou líní pracovat. Zrovna tak nelze generalizovat a tvrdit, že všechny dobročinné fondy jsou černou dírou, kde nenávratně mizí peníze štědrých, aniž by se kdy dostaly ke skutečně potřebným.

Někdy bohužel rádi používáme uvedených polopравd k ospravedlnění svého sobectví a tvrdosti srdce. Často se totiž stává i mezi křesťany, že chudí jsou schopni štedrnosti, zatímco dobře situovaní žijí neustále v pocitu, že přece nemají na rozdávání, protože se může pokazit to a ono nebo protože na cosi důležitého zrovna šetří.

Jsem toho názoru, že pro klid svědomí je třeba dát každému, kdo natáhne ruku nebo nám pošle složenku. Avšak pokaždé, když člověk někomu nedá, třeba jen proto, že ho nezná, měl by se zamyslet, kdy naposledy dal někomu z potřebných, které zná. Treba úplně diskrétně, aniž by dotýčný musel prosit. Protože s chudobou je to trochu jako s fyzickou bolestí: ne vždycky trpí nejvíce ten, kdo nejvíce křičí.

Jistě, i v případě almužny je na místě uplatňovat rozlišování. Má-li však někdo veškeré rozlišování hotové předem a pro všechny případy, takže ze zásady „nepustí chlupek“, bylo by na místě, aby se nad slovy svatého faráře z Arsu zamyslel.

*Kateřina Lachmanová
O milosrdenství*

Postní almužna 2018

Postní doba je obdobím přípravy na co nejllepší prožití události Velikonoc, základního kamene naší víry a naděje. V tomto období obzvláště prohlubujeme svůj vztah k Bohu, bližním a k sobě samému skrze modlitbu a konání dobrých skutků. A k tomu nám může napomoci Postní almužna.

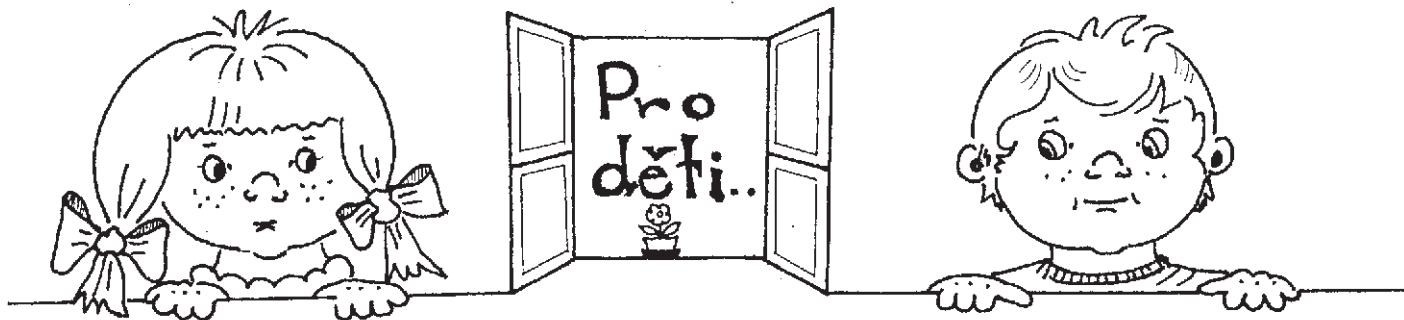
V postní době si můžeme něco odepřít a do pokladničky dát obnos, který bychom za to utratili. Tyto peníze pak pomohou těm, jimž se nedaří dobře.

- * Všimějme si, kdo potřebuje v naší blízkosti pomoc, jelikož ti lidé se často ostýchají o pomoc požádat.
- * Napišme jejich jméno a adresu, případně návrh, jak jim pomoci a dejme s ušetřenými penězi do postní kasičky. Lze se poradit s knězem, popřípadě s někým z pastorační rady farnosti.
- * Modleme se za tyto lidi i za jiná přání pomoci u kasičky a rozžaté svíčky.
- * Charita ve spolupráci s farností návrhy posoudí a zajistí realizaci pomoci z takto získaných prostředků.

Schránky Postní almužny budou k dispozici na první neděli postní (tj. 18.2.2018) před každou mší svatou.

Přátelství

Kdysi žili dva duchovní. Jeden byl sekulárním knězem a druhý jezuitou. Mnoho let je spojovalo bohaté a spokojené přátelství. Společně se vydali na tvrdou cestu semináře. Když jeden z nich něco potřeboval, třeba aby mu někdo věnoval čas či mu naslouchal nebo cokoli jiného, ten druhý byl vždycky ochoten pomoci. Přátelství bylo náhle přerušeno tragickou smrtí: jednoho z přátel srazilo auto a on zemřel přímo před domem, kde bydlel se svou komunitou jezuitů. Když se dozvěděl, že přítel leží mrtvý na ulici, pospíchal tam, rozrazil dav i policisty a poklekl vedle starého přítele. Vzal jeho hlavu něžně do náručí a přede všemi lidmi, kteří tam zírali s ústy dokořán, zvolal: „Nesmíš umřít! Nesmíš umřít! Nikdy jsem ti neřekl, jak jsi pro mne důležitý!“

ZE ŽIVOTA SVATÉHO JOSEFA

O životě sv. Josefa, pěstouna Pána Ježíše, nemáme mnoho informací. Bible se o sv. Josefovi zmiňuje jen na několika místech.

Vyhledej podle biblických citací události, ve kterých sv. Josef vystupuje. Jak v těchto situacích jednal a v čem nám může být příkladem?

Katechetický věstník č. 7/2006-07 © Biskupství brněnské

Modrá jeskyně

V jednom městě žil muž. Byl chudý a jeho myšlení bylo jednoduché. Večer se vracel po těžké dřině z práce unavený a se špatnou náladou. S nenávistí pozoroval lidi, kteří si jeli v autech nebo seděli na stoličkách v barech. „Ti si žijou,“ bručel si, když jel namačkaný jako sardinka v tramvaji. „Ti vůbec nevědí, co je to nějaké trápení... Všechna smetana je jen pro ně. Kdyby tak museli nést svůj kříž!“ Pán velmi trpělivě naslouchal jeho nářkům. A jednou večer na něho čekal u dveří jeho domu. „Á, to jsi ty, Pane?“ podivil se muž, když ho uviděl. „Nepokoušej se mě usmířit. Víš moc dobře, jak je těžký kříž, který jsi mi naložil.“ Muž se zlobil víc než kdy jindy. Pán se dobrotivě usmál a řekl: „Pojď se mnou. Dám ti možnost, aby sis vybral jiný.“ Muž se náhle ocitl v ohromné jeskyni. Vypadala božsky. A byla plná křížů: malých, velkých, vykládaných drahokamy, hladkých, pokroucených. „To jsou kříže lidí,“ pravil Pán. „Tak si z nich jeden vyber.“ Muž neohrabaně odložil svůj kříž do rohu, oťel si ruce a začal s výběrem. Vyzkoušel si jeden kříž, byl lehoučký, ale strašně dlouhý a překážel při chůzi. Naložil si na záda kříž pana biskupa, ale ten ho neuvěřitelně tížil, protože na něm leželo mnoho zodpovědností a mnoho obětí. Jiný byl hladký a zdál se velmi lehký, ale když si ho muž naložil na záda, začal strašně píchat, jako by byl plný hřebíků. Vzal tedy do ruky stříbrný kříž, který na dálku zářil, ale zalil ho tak strašný pocit samoty a opuštěnosti, že ho hned vrátil. Zkoušel a zase zkoušel, ale každý kříž měl nějakou vadu. Nakonec v tmavém koutě objevil malý kříž, byl už trochu opotřebovaný. Nebyl ani příliš těžký, ani nepřekážel. Vypadalo to, že je jako šitý na míru právě jemu. Muž si ho vítězoslavně hodil na ramena. „Tento si vezmu!“ prohlásil. A vyšel z jeskyně. Pán se na něj zahleděl chápavým pohledem. A v tu chvíli si muž všiml, že si vybral právě svůj starý kříž, ten, který v jeskyni odložil do kouta. Ten, který nosil celý život.

Bruno Ferrero
Příběhy pro potěchu duše

Holčička je u lékaře

„Kohopak to máme v ouškách? Kačera Donalda?“

„Ne.“

„Kdopak je v nosánku? Mickey Mouse?“

„Ne.“

„Kohopak to máme v srdíčku? Toma a Jerryho?“

„Ne. Ty mám na ponožkách. V srdci mám Ježíše!“

Když se směju, lidé říkají, že jsem roztomilá. Na tom není nic divného. Protože když se směju, jsi to ty, Ježíši, tam uvnitř.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Tři mniši meditují daleko od civilizovaného světa, vysoko v Himalájích. Jeden rok uplyne v naprostém tichu a jeden z nich povídá druhému: „Pěkná zima.“ Uběhne druhý rok a druhý mnich odpoví: „Máš pravdu, hrozná zima.“ Uběhne další rok a třetí mnich povídá: „Jestli si vy dva nepřestanete stěžovat, tak odejdu.“

U snídaně se modlí malý synáček: „Pane Bože, děkuji ti za tento čaj, i když já bych si raději dal kakaíčko.“ Mamince to přišlo sice trochu k smíchu, ale zároveň ji to dojalo a pohotově mu kakao nalila. Klučina opět sepal ruce a pokračoval: „Tak už nemusíš, maminka mi ho už uvařila.“

Rytíř se po dlouhém dni bojů vrací se svou družinou do hradu. „Jak jste si vedli?“ ptá se král. „Pane,“ odpovídá rytíř, „rabovali jsme a plenili pro vás celý den. Vypalovali jsme města nepřátel na západě.“ „Cože?“ zaječí vladař. „Na západě žádné nepřátele nemáme!“ „Ach tak,“ říká rytíř, „tak teď už ano.“

Zvoní telefon v ohlašovně poruch. „Hlásím havárii. U nás v domě prasklo vodovodní potrubí. Co máme dělat?“ Službu konající hasič duchapřítomně radí: „Všichni se vykoupejte, umyjte si nádobí a navařte kýble čaje, protože až tam přijedeme, tak vám nejméně dva týdny nepoteče voda.“

Kolem stájí dostihových koní procházel Jirka. Právě tam kovář držel v kleštích rozžhavenou podkovu. Jirka se zastavil a pak ho něco napadlo: „Když mi dáte dvacetikorunu, olíznu ji!“ Kovář chvíli nevěřícně zíral, pak zalovil v kapse a podal Jirkovi dvacetikorunu. Ten si ji položil na dlaň, olízl ji, zastrčil do kapsy a spokojeně odešel.

Žena smaží na pánvi volské oko, když v tom momentě do kuchyně vtrhne manžel a začne křičet: „Pozor! Pozor! Víc oleje. Potřebujeme víc oleje. Dávej pozor. Otoč to. No tak to rychle otoč. Otočit... Otočit... Otočit... Pozor! Ten olej. Zbláznila ses? Dávej pozor! Rychle, sůl. Nezapomeň na sůl...“ Žena už to nevydrží a úplně vynervovaná se ptá: „Co tak řveš? Myslíš, že neumím udělat obyčejné volské oko?“ Muž s naprosto klidným hlasem odpoví: „To jen abys měla představu, jaké to je, když kecáš do řízení auta.“

„Jardo, půjč mi prachy.“ „Nemám u sebe.“ „A co doma?“ „Jo, všichni zdraví, díky za optání.“

Nezbedův humor 3

Nedrkotej zuby a podívej, jaký je tu krásný výhled.

Dvě zrcadla

Jednou si satan vymyslel hru, aby se pobavil. Vytvořil ďábelské zrcadlo, které mělo kouzelnou moc: Co bylo krásné a dobré, to se v něm zdálo ubohé a k ničemu, zatímco to, co bylo zlé a špatné, se zvětčilo a ukázalo se do nejmenších podrobností.

Satan se se svým strašným zrcadlem vydal na cestu do všech končin světa. A všichni, kdo se do zrcadla podívali, zachvěli se. Každá věc se v němjevila znetvořená a všechno bylo ošklivé.

Zlomyslník se tím velmi bavil. Čím byly věci odpornější, tím víc se mu líbily. Jednoho dne ho pohled do zrcadla tak uchvátil, že se začal nezřízeně chtekat. Zrcadlo mu v tu chvíli vyklouzlo z rukou a roztránilo se na miliony kousků. Mohutný víchř, který se rozpoutal, roznesl kousky zrcadla do celého světa.

Některé kousičky byly menší než zrnka písku a spadly do očí mnoha lidem. Tito lidé začali vidět všechno zkresleně. Všimli si jen toho, co bylo špatné, a všude viděli jen zlo. Z dalších kousků byla vyrobena skla do brýlí. Lidé, kteří nosili takové brýle, už neuměli rozeznat, co je správné, ani neměli schopnost spravedlivě soudit. Nepotkali jste náhodou takové lidi?

Některé kousky zrcadla byly použity do okenních skel. Ti, kteří se dívali okny s těmito skly, viděli jen nesympatické sousedy, kteří podle nich trávili čas vymýšlením špatností.

Když se Bůh dověděl, co se stalo, zesmutněl. Rozhodl se, že lidem pomůže. Řekl: „Pošlu na svět svého Syna. On je můj obraz, moje zrcadlo. Bude ukazovat mou dobrotu, mou spravedlnost, mou lásku. Ukáže člověka takového, jakého jsem chtěl a zamýšlel stvořit.“

Ježíš tedy přišel jako zrcadlo pro lidi. Kdo na něho pohlédl, spatřil dobrotu a krásu, naučil se zbavovat sobectví a lži, učil se žít spravedlivě a nikým nepohrdat. Nemocní nacházeli znovu odvalu k životu, zoufalí se posilovali novou nadějí. Ježíš těšil zarmoucené a pomáhal lidem přemoci strach ze smrti.

Mnoho lidí si zamilovalo Boží zrcadlo a následovalo Ježíše. Dokázal v nich rozžehnout touhu po dobru. Byli ale také jiní, které zlo přemohlo. Ti si přáli Boží zrcadlo rozbít. A tak byl Ježíš zavražděn. Ale vzápětí se zvedla nová vichřice: Duch Svatý. Zvedl miliony kousků Božího zrcadla a rozvál je po celém světě.

Komu padl do oka malinký kousek tohoto zrcadla, začal vidět svět a lidi tak jako Ježíš. V očích se mu ukazovaly především věci dobré a krásné, spravedlnost a ušlechtilost, radost a naděje. A co bylo špatné a nespravedlivé, to mu připadalo, že je možné změnit a upravit.

Bruno Ferrero Příběhy pro potěchu duše

Osm minut

Jedna pověst vypráví, že jistá chudá žena s dítětem na ruce šla kolem jeskyně a uslyšela tajemný hlas zevnitř. Ten jí říkal: „Vejdí na osm minut, vezmi si, co chceš, ale nezapomeň na to nejdůležitější. Pamatuj si, až vyjdeš, jeskyně se navždy uzavře. Využij tedy příležitost, ale nezapomeň na to hlavní!“ Žena vešla do jeskyně a našla tam úplné poklady. Okouzlená zlatem a šperky položila dítě na zem a začala horečně sbírat do zástěry, co mohla unést. Tajemný hlas znovu promluvil. „Máš jen osm minut.“ Když uplynulo osm minut, žena naložená zlatem a drahokamy vyběhla z jeskyně a ta se zavřela. Když byla venku, vzpomněla si, že nechala v jeskyni dítě. Ale jeskyně byla navždy zavřená. Bohatství mělo krátkého trvání, ale zoufalství bylo věčné.

Zveme všechny děti a jejich rodiče na **páteční**

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ,

kteří začínají vždy **v 18 hodin**
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně.

Mše se konají pravidelně každý pátek!

Kromě prvního pátku v měsíci.

Každou neděli je mše sv. v 11 hodin
určena především rodinám s dětmi!!!

KŘÍŽOVÉ CESTY

- 16.2. **Modlitby matek**
Daniela Chudá
- 23.2. **Muži**
Josef Floreš
- 2.3. **První pátek – biřmovanci**
o. Marian
- 9.3. **Manželé**
Jana a Jaroslav Lukovi
- 16.3. **Farní rada**
Jana Adámková
- 23.3. **Děti**
Jana Adámková
- 30.3. **Velký pátek - křížová cesta venku**
o. Marian

Křížová cesta bude začínat v 17.30 hodin před večerní mší svatou. Pro ty, kteří se chtějí aktivně zapojit do modlitby křížové cesty, je setkání v 17.00 hodin v sakristii.

Sraz účastníků a místo křížové cesty venku bude upřesněno v ohláškách.

Rodina

Hejna divokých husí se znovu začala objevovat i na našem nebi. Husy létají v trojúhelníkové formaci, ve „V“. Rozmísťují se tak, aby mávání křídel každé z nich vytvářelo tlak odspoda nahoru pro tu následující. Takto celé hejno letí o sedmdesát procent efektivněji než samotná husa. Tímto způsobem dokážou husy uletět tisíce kilometrů. Když je husa na špici unavená, přemístí se stranou a na její místo se dostane další husa v řadě. Letící husy dělají velký rámus: husy vzadu za letu povzbuzují ty vpředu, aby nezpomalovaly.

Je tam taky jedna zvláštnost. Když některá husa opustí formaci, protože onemocní nebo se zraní, další dvě husy s ní slétnou až na zem, aby jí pomáhaly a chránily ji. Zůstanou se zraněnou husou tak dlouho, dokud není schopna pokračovat v letu, nebo dokud nezemře. Teprve pak odletí, aby se opět připojily ke svému hejnu.

V rodině je to stejné.

Bruno Ferrero
Potěšení pro duši

ZVEME VŠECHNY, KTERÍ CHTĚJÍ PÍSNÍ CHVÁLY
VYJÁDRIT BOHU SVOU VDĚČNOST NA

VEČERY CHVAL

KTERÉ SE KONAJÍ KAŽDOU POSLEDNÍ SOBOTU
V MĚSÍCI OD 18 HODIN
V NAŠEM FARNÍM KOSTELE SVATÉHO VOTĚCHA
VE SLAVIČÍNĚ

PŘI MODLITBĚ CHVAL BUDE VYSTAVENA
NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOST!!!

PŘED CHVÁLAMI BUDE VŽDYCKY V 17 HODIN
MLÁDEŽNICKÁ MŠE SVATÁ

CO VÁS ČEKÁ: PÍSNĚ - MODLITBY – SVĚDECTVÍ –
ZAMYŠLENÍ - NEFORMÁLNÍ SETKÁNÍ

VIZ: www.vecerychval.cz

Únorové chvály: sobota 24.2.2018
Břežnové chvály: sobota 24.3.2018

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA

s Mons. Pavlem Posádem

pomocný biskup českobudějovický a
prezident Charity České republiky

Velikonoční
tajemství

Kristus
ukřižovaný
a vzkříšený

sobota
10. března 2018

začátek ve 13 hodin

mše svatá
v 16 hodin

v kostele sv. Vojtěcha
ve Slavičíně

Moje maminka

Maminka pomalu umírala. Já a můj otec jsme se snažili, aby měla co nejklidnější odchod. Převezli jsme ji z nemocnice do jejího pokoje. Často jsem u ní sedával. Jednou byla hodně unavená a slabá, ale najednou se zvedla a zeptala se: „Pavle, kde je tatínek?“ „Dívá se v televizi na fotbal.

Mám pro něj dojít?“ „Ne,“ odpověděla. Pak se na mě podívala a dodala: „Mně se fotbal nikdy nelíbil.“ „Nikdy se ti nelíbil fotbal?“ zeptal jsem se překvapeně, „vždyť jsi nikdy nevynechala ani jeden zápas, kde jsem hrál!“ „Jistěže ne.“ „Maminko, vždycky jsi byla na všech zápasech, kde jsem s bráchama hrál, díváš se s tatínkem na zápasy v televizi. Co myslíš tím, že se ti fotbal nikdy nelíbil?“

„Pavle, já jsem nechodila na zápasy kvůli fotbalu, ale abych byla s tebou!“

KŘTY

17.12. Adam Polách
17.12. Vojtěch Salvét
21.1. Nella Anděla Bonková
21.1. Denis Josef Bartošík

POHŘBY

21.12. Marie Měrková, 1932, Slavičín
22.12. Dana Burešová, 1943, Rokytnice
23.12. Václav Matějka, 1964, Lipová
29.12. Věra Urbánková, 1932, Slavičín
30.12. Marie Maňasová, 1928, Slavičín
22.1. Karel Repatý, 1935, Vysoké Pole
10.2. Ludmila Koutná, 1933, Nevšová

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamyšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu 9.00 - 11.00 a 13.30 - 16.30 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

17.2. - 23.2. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D., Žáková L., Štuliřová, Bartošová
24.2. - 2.3. Bohuslavice
3.3. - 9.3. Hrádek
10.3. - 16.3. Chovančíková, Machů H., Humpolová st., Humpolová ml., Studenková A., Adámková J.
17.3. - 23.3. Rudimov
24.3. - 30.3. Petrůvka
31.3. - 6.4. Zupková P., Fojtíková I., Raková R., Durďáková E., Štěpančíková I., Šimoníková P., Koudelová L.
7.4. - 13.4. Hnilová L., Bothová M., Zvoníčková D., Kotásková, Koncerová V., Frolová
14.4. - 20.4. Mňáčková D., Cvešperová H., Hlavicová R., Koudelová T., Koudelová E., Argalášová D.

POZOR NA ZMĚNY!!!

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin	Pozor změna!
	9.15 hodin	Pozor změna!
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
SO	7.00 hodin	

Texty v rámečcích ve spodní části stran 2 – 9 jsou převzaty z knihy Bruna Ferrera Hostina pro duši a Potěšení pro duši

Boží modlitba

Když jsi dnes ráno vstával, pozoroval jsem tě a čekal jsem, až na mne promluvíš, aspoň krátce, až se mne zeptáš na názor nebo mi jen tak poděkuješ za něco pěkného, co jsi včera prožil.

Ale viděl jsem, že máš napilno s vybíráním oblečení do práce a s hledáním klíčů od auta. Dál jsem čekal, zatímco jsi běhal po domě, chystal sis snídani, naposledy ses přičísl (jak jsi jistě slyšel, přesně vím, kolik vlasů máš). Doufal jsem, že si najdeš minutku, aby ses zastavil a řekl mi aspoň ahoj, ale měl jsi moc práce. Tak jsem pro tebe rozsvítil nebe, naplnil jsem ho barvami a hlasy ptáků a svěžím povětřím. Ale ty sis toho ani nevšiml. Pozoroval jsem tě, když jsi trochu nervózní rychle jel do práce a trpělivě jsem čekal celý den. Se všemi tvými aktivitami jsem si pomyslel, že jsi moc zaměstnaný na to, abys mi něco řekl.

Když ses vrátil domů, viděl jsem, jak jsi unavený, tak jsem seslal drobný deštěk, aby voda odplavila tvůj stres. Myslel jsem, že budeš rád a trochu si na mě vzpomeneš, ale rozčílil ses a ošklivě jsi klel. Tolik jsem si přál, abys na mne promluvil, moc času by ti to přece nezabralo.

Pak jsi zapnul počítač. Trpělivě jsem čekal, zatímco jsi do něho koukal a večeřel, ale opět jsi se mnou zapomněl promluvit.

Viděl jsem, jak jsi utahaný, a pochopil jsem tvoje mlčení, a tak jsem zhasnul nádhery nebe, ale ve tmě jsem tě nenechal. Vyměnil jsem ji za ohromující záplavu hvězd, i když tě to nezajímalo.

Když jsi popřál dobrou noc své rodině, běžel jsi do

ložnice a hned jsi usnul.

Vždy bdím nad spánkem svých dětí a kolébal jsem i tvoje sny, protože i když ty nevidíš, já jsem tady pro tebe pořád. Mám víc trpělivosti, než si dokážeš představit. Chtěl bych tě tím naučit, kolik trpělivosti musíš mít s ostatními. To vše, co se ti líbí, jsem stvořil jen a jen pro tebe. Mám tě moc rád a každý den čekám na tvoji modlitbu. Ať se ti den vydaří!

Znovu vstáváš a já budu znovu čekat, až si vzpomeneš. Moje láska tě ani na okamžik neopustí.

*Tvůj přítel Bůh,
Bruno Ferrero Hostina pro duši*

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel.: 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel.: 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řadné číslo vyjde 1.4.2018 na Slavnost Zmrtvýchvstání Páně. Uzávěrka bude v neděli 11.3.2018. Ozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!